

ŠKRUPINY

S VÝNIMKOU JEDNÉHO či dvoch mesiacov som od svojich sedemnástich rokov vždy s niekým chodila. Nie som na to hrdá ani si nemyslím, že je to zdravé, ale tak to skrátka bolo. Na vysokej škole som mala vážny vzťah so skvelým chalanom britsko-čínskeho pôvodu, ktorý študoval literárnu komparatistiku. Bol to môj prvý ozajstný frajer, brával ma na nóbl večere do centra a dovolenkovali sme na Waikiki, no ako plynuli semestre, začala som sa s ním nudiť a ľutovala som, že som pred ním nemala viac vážnejších skúseností s chalanmi. V lete pred posledným ročníkom sme sa rozišli, lebo som sa zaplietla s mladým filmárom z Etiópie. Po ňom som sa dala dokopy s jedným Bostončanom, s ktorým som sa zoznámila cez zimné prázdniny v Káhire, kde som robila výskum na záverečnú prácu. Bol to ľudskoprávny aktivista so záľubou vo veľkolepých provokačných žartíkoch a krátko predtým, než sme sa zoznámili, ho zatkli za to, že na jednu z pyramíd vyvesil deväťmetrovú palestínsku vlajku. Keď sme asi o týždeň pili pašovanú whisky v plážovom bare s výhľadom na Červené more, zavolať svojim rodičom, oznámil

im: „Rád by som vám predstavil svoju budúcu manželku,“ a podal mi mobil skôr, než som stihla zaprotestovať. Krátko nato sme sa rozišli. Niekedy pred promóciami som začala randiť s nádejným scenáristom mexicko-texaského pôvodu. Boli sme spolu tie dva katastrofálne mesiace, keď som v New Yorku chodila na neplatenú stáž. Robil čašníka v jednom luxusnom hoteli v centre, a keď si vypil, bol agresívny – a pil takmer dennodenne.

Do každého vzťahu som vstupovala naplno a s každým frajerom som si vedela predstaviť spoločnú budúcnosť. Lenže aj v najšťastnejších obdobiach som podvedome vnímala, že v diaľke matne svieti ceduľka únikového východu – a pravdou je, že som neraz mala chuť rozbehnúť sa k nej. Bola som zamilovaná do predstavy lásky. Inými slovami, bola som mladá: príliš prchká a sebecká, zaujímala som sa predovšetkým o to, čo bude najlepšie pre mňa, a ak mi vzťah prestal vyhovovať, netrápila som sa a našla som si nový.

S Willom to bolo iné. Neponášal sa na mužov, s ktorými som dovtedy chodila. Spájali sa v ňom priam protichodné povahové črty, bol sčasti športovec, sčasti intelektuál, sčasti triedny šašo. Vynikal v basketbale aj v prednášaní veršov Williama Butlera Yeatsa. Navyše ma udivovalo, aký je pozorný a ohľaduplný. Vždy sa usiloval, aby sa v jeho prítomnosti všetci cítili príjemne. Bol odo mňa o päť rokov starší, oplýval tichou, nenápadnou múdrosťou a súčasne aj romantickou hravosťou ducha, vďaka čomu pôsobil dojmom, že je oveľa starší a zároveň oveľa mladší. V okamihu, keď sa vrátil do môjho parížskeho bytu, tentoraz s obrovskou športovou taškou, v ktorej mal celý svoj majetok, ceduľka únikového východu zhasla. Z tohto vzťahu som nezamýšľala zutekať.

Will sa začal vybaľovať, oblečenie skladal na úhľadné kôpky a odnášal ich na poličky, ktoré som mu uvoľnila. Prehrabal sa v taške, vybral prenosný reproduktor a opýtal sa, či môže pustiť hudbu. Keď som prikývla, v miestnosti sa rozozvučali prvé tóny piesne Warrena G. So smiechom som sledovala, ako Will repuje spolu s ním a kníše sa do hiphopového rytmu. Pritancoval ku mne do kuchyne, chytil ma za ruku, a keď mnou zatočil, takmer som zhodila panvicu zo sporáka.

„Rozptyľuješ ma,“ žartovne som ho plesla kuchynskou utierkou.

Na obed som robila pastiersky koláč v snahe ohúriť Willa svojimi kulinárskymi schopnosťami. S veľkým sústredením som nakrájala mrkvu, opražila šalotku a mäso, popučila varené zemiaky. Ak nerátam praženicu, cestoviny a sendvič s nutelou, toto bolo prvé jedlo, ktoré som sa v živote pokúsila pripraviť od základov, a skoro ráno som volala s mamou, aby mi nadiktovala presný postup. Kuchyňa veľkosťou pripomínala skôr špajzu, a keďže nemala okná ani ventiláciu, príšerne som sa potila. Utrela som si čelo, no kým som všetky prísady navrstvila do zapekacej misy, posypala ich strúhaným syrom a všetko to strčila do rúry, opäť mi naň vystúpili kvapky potu. Onedlho sa bytom šírila vôňa masla a čerstvých bylín. Po prvý raz som sa tam cítila ako doma.

Will zatiaľ prestrel jedálenský stôl – starožitnú truhlicu. Prešla som za ním do izby a otvorila som okno, aby som trochu vyvetrala. Vonku snežilo a do miestnosti sa lenivo znieslo niekoľko snehových vločiek. Will pristúpil ku mne, zozadu ma objal okolo pása a privinul si ma. „Zajtra si začnem hľadať prácu,“ zašepkal, keď si zaboril tvár do mojich vlasov. „Mal by som sa prihlásiť aj do jazykovej školy, aspoň kým sa po francúzsky nenaučím povedať: Prosím si tri bagety a pomarančový džús.“

Na lopatkách ma zohrieval dotyk jeho pevnej vypracovanej hrude. Zatvorila som oči, pritisla som sa k nemu a premýšľala som, kedy naposledy som sa cítila taká šťastná. Nevedela som si spomenúť. „Zostaň tu,“ požiadal ma a na chvíľu sa vzdialil. Z poličky vzal fotoaparát a odfotil ma pred oknom so zasneženou oblohou v pozadí. Keď mi ukázal fotku, vyľakalo ma, ako vyzerám. Mala som bledú, takmer až prievitnú pokožku. Očné viečka nabrali sinavý odtieň, akoby mi všetky žilky vystúpili na povrch. Dokonca aj pery som mala mŕtvolne sivé.

„Sú krásne ako perly,“ veľkodušne ma utešil Will a nežne ma pobožkal.

O dva týždne mal Will dvadsaťsedem rokov. Aby sme oslávili jeho narodeniny aj nedávne sťahovanie do Paríža, vzala som si niekoľko dní dovolenky a prekvapila som ho obáľkou s dvomi lístkami na vlak do Amsterdamu. Bolo to v januári 2011, a keď sme v Holandsku vyšli zo stanice, na mrazivom vzduchu nám z úst stúpali husté obláčiky pary. Plánovali sme spoznávať mesto pešo. Chceli sme navštíviť dom Anny Frankovej, na trhu ochutnať nakladané slede a loďou sa plaviť po kanáloch. Ďaleko sme však nedošli. Takmer na každom rohu som musela zastať, lebo ma chytil prudký záchvat kašľa, krútila sa mi hlava a v spánkoch mi bolestivo pulzovala krv.

Bola som taká slabá a vyčerpaná, že väčšinu víkendu sme nakoniec strávili v ošarpanom dvojhviezdičkovom hoteli vo vykričanej štvrti De Wallen. Hotelové obliečky boli posiate prepálenými dierkami od cigariet, zo špinavého okna sme mali výhľad na kanál a z pochmúrnych chodieb sa ozýval rachot pokazeného radiátora. Na zamilovanosti je však úžasné to, že nech ste kdekoľvek, všetko vnímate ako dokonalé

dobrodružstvo. Vlastne keď sme po prvý raz vkročili do hotela, otočila som sa k Willovi a nadšene som zvolala: „Toto je ten najkrajší hotel na svete!“

Hoci som sa necítila dobre, bola som odhodlaná postarať sa o to, aby sme na náš prvý spoločný výlet nikdy nezabudli, a tak som popoludní v deň Willových narodenín zašla do podzemného baru, kde som od vyciveného mladíka s dredmi kúpila plechovku mletých halucinogénnych húb. „No tak, nebuď baba,“ presviedčala som Willa, ktorý halucinogény jakživ neskúšal a mal pred nimi rešpekt. „Fajn,“ vzdychol napokon, „veď podľa mayských predpovedí má na budúci rok nastať koniec sveta. Treba si vyhodiť z kopýtka.“ Na večeru sme zašli do neďalekej etiópskej reštaurácie, a keď sa čašník nepozeral, hustú šošovicovú kašu som posypala psychotropným práškom. „Si cvok, vieš to?“ zasmial sa Will, pokrútil hlavou a na indžeru, tenkú kyslú placku, si pochybovačne naložil kôpku šošovice.

Keď sme po večeri zamierili naspäť do hotela, nad mestom visela nízka hmla. Brodili sme sa snehovou čľapkanicou na chodníkoch a na mostoch, uskakovali sme pred cyklistami, ktorí na seba upozorňovali cenganím. Odbočili sme do štvrte De Wallen a hľadeli sme, ako za zatiahnutými oknami žiaria tmavé siluety. Pocítila som, že huby začínajú účinkovať: na semafore zasvietila červená, oranžová, zelená, a vzápätí z neho vyleteli všetky farby dúhy. V diaľke pred sebou som zazrela náš hotel, neónový nápis na ňom svietil ako žeravý uhlík. Zrýchlili sme krok, snažili sme sa dôjsť do izby skôr, než sa halucinácie rozvinú naplno. Kým sme dorazili, póry na pokožke sa mi zmenili na drobné blčiace pochodne. V snahe trochu sa schladiť som zo seba strhla šaty a zvalila sa na matrac. Will medzitým postavil pevnosť z vankúšov a paplónov, vztyčil ju nad posteľou ako stan. „Pod' sem, je tu

veľmi *gezellig*," zavolala som ho a potľapkala som po prázdnom mieste vedľa seba. *Gezellig*, nepreložiteľný holandský výraz, ktorý zhruba znamená *útulne* či *príjemne*, sa stal našim novým obľúbeným slovom. Will vložil pod provizórny baldachýn a ľahol si ku mne.

„Preboha, veď ty horíš," povedal, keď mi položil dľaň na čelo.

Vtedy som horúčku vnímala len ako dôkaz, že drogy fungujú. Ibaže v nasledujúcich hodinách mi teplota naďalej stúpala, až som mala pocit, že mi zhorí celé telo. Neovládateľne som sa triasla. Do priehlbinky medzi kľúčnymi kosťami mi stekali potôčky potu a pamätám sa, že po prvý raz v živote som sa cítila krehká. „Akoby som bola zo škrupín," vysvetľovala som Willovi dokola. „Zostaň tu so mnou navždy, dobre?"

V očiach sa mu zračili obavy. Navrhol, aby sme šli na pohotovosť. „Postarám sa o teba," naliehal.

„*Non merci*, vydržím to," namietla som a na dôkaz sily som mu ukázala napnutý biceps.

„Odvezieme sa tam taxíkom a vrátíme sa skôr, než narátaš do desať."

Odmietla som, rázne som krútila hlavou, až kým to nevzdal. Nechcela som sa pridať k zástupu bláznivých turistiek, ktoré pricestujú do Amsterdamu, preženú to s halucinogénmi a skončia na pohotovosti.

Na druhý deň popoludní sme nastúpili na vlak do Paríža. Horúčka a halucinácie ustúpili, ale pocit krehkosti vo mne ostal. S každým ďalším dňom som sa cítila zoslabnutejšia a chatrnejšia. Akoby mi niekto vytrvalo gumoval vnútro. Zatiaľ som vnímala obrysy svojho niekdajšieho ja, ale moje vnútornosti sa menili na čoraz nezreteľnejší palimpsest.